

neile eddespidi sowis nouda, ja ütlesid en-
nast moisa käsust foggone lahti.

Keif moistlikud ja digemeelsed tallopoiad
dhkafid nisugguste illemeelste pärrast. Sest
nemmad tundsid ette, mis sest keikide peäle
weres; se on; et nüüd ükski Moisarannem
ennam ei usaldand middagi tallopoegade
heaks katsuda, egga nisugguse asja pärrast
omma Würsti ette minna. Ja need head
Moisarannemad, kelle essimesse nou läbbi
needsinnatsed tallopoia Seadussed tousma
hakkand, ollid sures tuskas; sest Keif, ja
Würst isse aiasid sedda nende heldusse
süüks.

Ommeti olli, Silonima rahwa õnneks ja
auüks, sedda wastast luggu seäl ei kuigi kau-
aks. Sest needsammad kaks, kolm walda
agga teotasid Silonima rahwa nimme. Keif
teised kohhad jäid rahho sisse, et kül neid
kelle-kandjaid olli, kes, kui põrgust läkkita-
tud, keif rahwa meelt püüdsid ekkitada,
ning siin ja seäl monni ka nende jutto him-
mustas, agga ommeti Digede seltsis ei jul-

gend sedda ilmutada — siati, kui nad kuul-
si, mis kohhe sannakuulmatta waldadega
tehti. Sest neid sunniti wäe läbbi, jälle
sanna kuulma, ja nou andjad ja keigetig-
gedamad wastopanniad aeti tühja male
raudjallaks.

Süiski, et agga kaks, kolm walda sedda
seggadust teinud, loid ommeti Würst ja
Moisarannemad mõtlema, et nisuggune
tänamatta meel ta hakkaks liikuma. Ja
se motte piddas keif järgmist head mitto
aastat kinni, nenda kui igga moistlik tallo-
pöeg sedda kohhe ette olli kartnud.

Agga lotussaks jäi Waggadele süiski, et
Jummal monne Kurja pärrast mitte Keiki
ära ei unustaks, ning et Temma armo
waim needsammad Moisnikud, kes walla-
tumatte pärrast nüüd omma head nou war-
jule pannid, jälle juhataks, Sedda mis
seisma jäänd, eddasi sata.

Sedda lotes ei wässind Waggad ärra,
sedda õppetust, mis nemmad Kirrikus kuul-
sid ja koddõ luggesid, omma ello kõmbega